

Mødet den 30. Januar 1908.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Sabroe.

1. (J. Nr. 447—07). Andragende fra Formand under Brolægningsvæsenet, R. Larsen der bidrager til **Pensionsfonden** efter en aarlig Løn af 1300 Kr., om at maatte bidrage i Forhold til den siden 1 Januar 1901 oppebuarne Løn af 1500 Kr. aarlig fra nævnte Tidspunkt at regne.

Bevilgedes overensstemmende med Indstilling fra Brolægningsudvalget saaledes, at Andrageren ved Udgangen af indeværende Regnskabsaar indbetaler de resterende 5 % af 200 Kr. aarlig for Tidsrummet $\frac{1}{1}$ 1901— $\frac{31}{3}$ 1908.

2. (J. Nr. 12—1907). Indstilling angaaende Tildeling af **Alderdomsunderstøttelse**.

Vedtoges.

3. (J. Nr. 12²¹—07). Spørgsmaal om Inddragelse af den Arbejdsmand Madsen tilstaaede **Alderdomsunderstøttelse**.

Formanden udtalte, at Sagen var foranlediget af Værgeraadet, som syntes, det burde henlede Alderdomsunderstøttelsesudvalgets Opmærksomhed paa Manden, da denne i højeste Grad var forfalden til Drik. Dette Udvalg havde dog ikke ment det rigtigt at tage Understøttelsen fra Manden, og denne Opfattelse havde han ikke noget imod.

J u l. A n d e r s e n vilde paa ingen Maade være med til at straffe Manden; men det forekom ham humant at bringe Manden ind under andre Forhold, da hans nuværende Forhold var i høj Grad sørgelige, og han led under dem. Datteren havde tre Børn ved tre forskellige Fædre, og Værgeraadet havde maattet tage disse Børn fra Hjemmet, som var et Tilholdssted for alle Byens løse Eksistenser. Forholdene i dette Hjem var kort sagt saa ryggesløse, at Børnene ikke kunde være tjent med at være der. Moderen havde saa lovet at leve et bedre Liv for engang igen at faa Børnene. Det gjorde hun imidlertid ikke; men selv om hun gjorde det, kunde man dog ikke sende Børnene tilbage til Hjemmet af Hensyn til Manden, som var i højeste Grad forfalden og ikke havde været ædru siden August Maaned. Udvalget for Alderdomsunderstøttelse burde forsøge at anbringe denne Mand paa »de gamles Hjems« Sygeafdeling, da han faktisk var syg og maaske kunde blive til Menneske igen, hvis han kunde komme under gode Forhold. Hvis man lod ham blive hjemme, blev det aldrig bedre, for Datteren forsynede ham med Brændevin, samtidig med at hun brugte hans Alderdomsunderstøttelse. Der var ogsaa andre Omstændigheder, der talte for, at Manden snarest kom bort fra Hjemmet. Det Værelse, han boede i, blev grumme daarligt forsynet med Lys og Luft og var saa urenlig, at det nærmest maatte kaldes ubeboeligt. Paa Grund af alle disse Forhold maatte det tilraades, at Manden blev anbragt paa »de gamles Hjems« Sygeafdeling. Saa kunde man se Tiden an, maaske kunde man senere give ham frie Hænder igen. Det vilde endog være en Velgerning mod Manden at anbringe ham paa Fattiggaarden, men det andet Sted maatte prøves først.

J. C. P e t e r s e n var tilbøjelig til at tro, at Hr. Jul. Andersen saa vel sort paa Sagen. Det var rigtigt, at Børnene kom bort, fordi deres Moder var slet; men det var ikke rigtig, at Manden altid var fuld eller i den Grad fordærvet, som det synes at fremgaa af Hr. Jul. Andersens Fremstilling. Han var saaledes altid ordentlig klædt paa, og havde brugt en Ekstraunderstøttelse til at købe Tøj, men han fik Skyld for at drikke alt det Spiritus, han hentede, skønt Forholdet var, at den største Del blev hentet til Datterens Kavallerer. Forøvrigt var det ret almindelig, at Udvalget for Alderdomsunderstøttelse gav saadanne Folk en Kur paa Hjemmets Sygeafdeling; men hvis man berøvede dem deres Understøttelse, vilde man kun give dem et Knæk, saa de aldrig blev Menneske mere.

M a g n u s N i e l s e n troede sikkert, at Manden vilde have Gavn af et Ophold paa Hjemmets Sygeafdeling, og glædede sig over at høre, at Udvalget nu brugte den Fremgangsmaade. Han kunde oplyse, at Skrædder Petersen, der vist havde faaet en meget ublid Behandling, nu ovre paa Fattigaarden var blevet en pæn Mand; maaske der kunde være Tale om at sende ham op paa Hjemmet igen.

J u l . A n d e r s e n havde ikke malet med for sorte Farver; Forholdene var i Virkeligheden langt værre, end han havde skildret dem, hvad fuldt ud var bekræftet ved Afhøring af de andre Beboere i Ejendommen. Naar Datteren ikke engang havde Interesse for sine Børn, havde hun endnu mindre Interesse af sin Fader, hvis Forhold da ogsaa i alle Maader var ganske elendige.

J. C. P e t e r s e n vidste nok, at Forholdene i Hjemmet paa Badstuegade ikke var, som de burde

være, og maaske kunde Manden ogsaa have godt af et Ophold paa »de gamles Hjem« Sygeafdeling; men det skulde dog siges, at Manden aldrig havde fejlet noget, naar han var oppe hos ham. Angaaende Skrædder Petersen, saa troede han ikke, at denne mere kom op paa »de gamles Hjem« igen. Da han var der, blev han forsynet med Penge af Venner og Slægtninge. Disse Penge drak han straks op, og saa var han ustyrlig og urimelig sjofel mod det kvindelige Personale.

Simonsen haabede, at man var enig om ikke at fratage Manden Understøttelsen, og gjorde opmærksom paa, at Manden frivillig maatte indgaa paa at indlægges paa »de gamles Hjem«; man kunde ikke tvinge ham.

Jakob Jensen fandt det glædeligt, at saadanne Mennesker fik en Kur paa »de gamles Hjem«. Der var ingen Mening i, at Understøttelsen skulde drikkes op, saa hvis de understøttede ikke vilde bruge Pengene paa en ordentlig Maade, maatte man lære dem det eller tage Understøttelsen fra dem. Man kunde f. Eks. sige til dem, at hvis de ikke gik ind paa at underkaste sig en Kur, saa mistede de Understøttelsen.

Nørgaard syntes ikke, der var andet at gøre end at tage Sagen til Efterretning og saa overlade Alderdomsunderstøttelsesudvalget at afgøre den, som det vilde, hvilket han for Resten ikke i mindste Maade var bange for. Saadanne Tilfælde maatte overlades til Administrationen.

Harald Jensen erindrede om, at man for nogle Aar siden havde haft to Tilfælde af den Slags. I det ene Tilfælde mistede vedkommende sin Alderdomsunderstøttelse, medens man i det andet Tilfælde fik vedkommende indlagt en Tid paa Fattiggaarden som en Slags Pensionær. Den

Fremgangsmaade havde vist sig meget praktisk, saa hvis Udvalget for Alderdomsunderstøttelse ikke kunde finde en anden Anstalt at anbringe den nu omtalte Mand paa, saa kunde man maaske, hvis det var muligt, forsøge den igen.

Formanden skulde gerne indrømme, at Værgeraadets Opfordring maaske havde været lidt for direkte. Meningen var kun at anmode Udvalget om at gøre alt for at forandre Mandens Forhold. For øvrigt havde Værgeraadet slet ikke tænkt paa, at Sagen skulde for i Byraadet, men at den hørte ind under Alderdomsunderstøttelsesudvalget.

J. C. Petersen oplyste, at Udvalget var gaaet til Byraadet, fordi det fandt Skrivelsen saa direkte.

Sagen toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 489—07)) Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om, at Tømrerarbejdet ved Kulhusets Forlængelse ifølge Licitation overdrages til Tømrermester Chr. Withen for 6899 Kr.

Tiltraadtes.
